

CAPITOLUL UNU

Trenul huruie pe când traversează orașul în subteran. Umbre zboară pe lângă ferestre, niște simple fâșii în mișcare, apariții întunecate în beznă. Simt freamătul Vălului, pulsația fantomelor de fiecare parte a sa.

— Ce gânduri plăcute, spune Jacob, cel mai bun prieten al meu, băgându-și mâinile în buzunare.

— Mâță speriată, îi răspund eu în șoaptă, ca și cum nu sunt și eu destul de înfricoșată de prezența atâtor spirite.

Apropo de mâțe, Grim se încruntă la mine din cutia de pisici aflată în poala mea, în ochii săi verzi citindu-se promisiunea răzbunării fiindcă este închis. Mama și tata stau vizavi de noi împreună cu bagajele. Deasupra capetelor lor se află o hartă a metroului, dar seamănă cu mai multe linii colorate amestecate; pare mai curând un labirint decât un ghid. Am fost o dată în orașul New York cu părinții mei și am călătorit cu metroul în fiecare zi, dar tot nu-mi dădeam seama pe unde mergeam.

Pe atunci, totul era în engleză.

Jacob se sprijină de peretele de lângă mine, iar eu mă uit din nou pe fereastră. Îmi studiez imaginea din geam – păr castaniu zburlit, ochi căprui, o față rotundă și vechiul aparat foto în jurul gâtului –, însă spațiul de lângă mine unde ar trebui să fie Jacob e gol.

Cred că trebuie să explic: Jacob e, așa cum îi place lui să spună, „pus la încercare spațial“. De fapt, e o fantomă. Nimeni nu poate să-l vadă în afară de mine. (Și de o față pe care tocmai am întâlnit-o, pe nume Lara, dar asta e din cauză că ea e ca mine sau eu sunt ca ea, cineva care a trecut granița dintre lumea celor vii și lumea celor morți și s-a întors teafără.) Dacă pare neobișnuită toată povestea cu bunul prieten mort, așa și e, dar nu-i nici pe departe cel mai ciudat lucru din viața mea.

Numele meu e Cassidy Blake și cu un an în urmă aproape m-am înecat. Jacob mi-a salvat viața și de atunci am putut pătrunde prin Văl, un loc plin cu spiritele morților neliniștiți. Misiunea mea e să-i eliberez.

Jacob se încruntă.

— Misiunea *ta*, după cum spune Lara.

Am uitat să menționez că Jacob poate să-mi citească gândurile. Se pare că asta se întâmplă când o fantomă salvează un om din ghearele morții – lucrurile se complică. Iar dacă să fii bântuită de un însoțitor care e un băiat-fantomă nu e îndeajuns de straniu, părinții mei filmează pentru un reality show la TV despre cele mai bântuite orașe ale lumii.

Vedeți?

Faptul că Jacob este o fantomă începe să fie normal.

— *Paranormal*, spune el cu un rânjel strâmb.

Îmi rotesc ochii, în timp ce trenul încetinește și o voce anunță numele stației la difuzor.

— Concorde.

— Coborâm, spune mama sărind în picioare.

Trenul se oprește și ne dăm jos, croindu-ne drum prin mulțime. Mă bucur că tata ia cutia lui Grim – motanul e mai greu decât pare – și ne târâm împreună cu valizele pe scări.

Când ajungem în stradă, mă opresc cu respirația tăiată nu numai de la urcat, ci și datorită priveliștii din fața mea. Ne aflăm la marginea unei piețe *uriaeșe*. O formă circulară înconjurată de clădiri de piatră deschisă la culoare care reflectă lumina după-amiezii târzii. Decorațiunile aurite strălucesc pe fiecare suprafață, de la gardurile de pe trotuar la felinare, fântâni și balcoane, iar în depărtare Turnul Eiffel se înalță ca o sulită de fier.

Mama își întinde brațele, ca și cum ar da o îmbrățișare uriașă întregului oraș.

— Bine ați venit la Paris!

Puteți crede că un oraș e numai un oraș.

Dar greșiți. Venim din Edinburgh, Scoția, o încrengătură de pietre masive și străzi înguste, felul de oraș care întotdeauna pare acoperit de umbre.

Parisul?

Parisul este întins, elegant și strălucitor.

Aflându-mă la suprafață, pulsația fantomelor a scăzut, iar Vălul e numai o atingere ușoară pe pielea mea, o pâlpâire cenușie la marginea câmpului meu vizual. Poate Parisul nu e la fel de bântuit ca Edinburgh-ul. Poate...

Însă n-am *fi* aici dacă n-ar fi așa.

Părinții mei nu merg la întâmplare.

Ei caută povești cu fantome.

— Pe aici, spune tata, și o pornim pe un bulevard larg denumit Rue de Rivoli, o stradă mărginită de magazine elegante pe o parte și copaci pe cealaltă.

Oamenii trec grăbiți pe lângă noi, îmbrăcați în costume elegante și purtând tocuri înalte. Doi adolescenți se sprijină de un zid: băiatul își ține mâinile în buzunarele blugilor lui negri, mulați, iar fata poartă o bluză de mătase cu o fundă la gât, arătând de parcă a ieșit direct din paginile unei reviste de modă. Trecem pe lângă altă fată în balerini strălucitori și un băiat într-un tricou cu dungi care-și plimbă canişul. Până și *câinii* sunt perfect educați și îngrijiți aici.

Mă privesc pe mine, simțindu-mă brusc prost îmbrăcată în tricoul meu stacojiu, pantalonii gri strâmți și adidași.

Jacob arată mereu la fel: părul său blond este întotdeauna ciufulit, tricoul cu supereroi mereu șifonat, blugii închiși la culoare roși la genunchi și pantofii atât de uzați că nu li se mai știe culoarea.

Jacob dă din umeri.

— Mi se potrivesc, spune el, simțindu-se evident în largul lui.

Dar este ușor să nu-ți pese ce cred alții atunci când nimeni nu te poate *vedea*.

Ridic aparatul foto și privesc trotuarul Parisului prin obiectivul crăpat. Aparatul este un instrument vechi, încărcat cu un film alb-negru. Era demodat încă dinainte de a ne scufunda împreună într-un râu înghețat, acasă, în statul New York. Apoi în Scoția, aparatul a fost izbit de o piatră de mormânt și

lentilele s-au spart. O doamnă foarte drăguță dintr-un magazin foto mi le-a înlocuit, dar noile lentile au o dâră, ca o amprentă, chiar în mijlocul sticlei – o altă imperfecțiune.

Ceea ce face ca aparatul să fie cu atât mai special este felul cum funcționează *dincolo* de Văl: captează o parte din lumea cealaltă. Nu percepe la fel de bine ca *mine*, dar surprinde mai multe decât ar trebui. O umbră a lumii umbrelor.

Las în jos aparatul când telefonul îmi clincăne în buzunar.
E un mesaj de la Lara.

Cu Lara Chowdhury m-am întâlnit în Edinburgh. Suntem de-o vârstă, dar trebuie să recunosc faptul că ea are un avantaj de ani de zile în domeniul vânătăorii de fantome. Îi este de folos că petrece verile cu fantoma unchiului ei, care știe totul despre fenomenele supranaturale. Nu e un *mijlocitor* (așa îi numește Lara pe oamenii ca noi), ci doar un bărbat cu o bibliotecă mare și un hobby morbid.

Lara: Ai necazuri?

Eu: Definește cuvântul necazuri.

Lara: Cassidy Blake.

Aproape că îi aud enervarea din accentul afectat englezesc.

Eu: De-abia am ajuns.

Ai încredere în mine.

Lara: Nu e un răspuns potrivit.

Ridic telefonul, rânjesc prostește și îmi fac o poză, arătând cu degetul mare către strada aglomerată. Jacob e în cadru, dar evident că nu apare în fotografie.

Eu: Jacob și cu mine te salutăm.

— *Tu* spui salut, mârâie el, citind peste umărul meu. Eu nu am ce vorbi cu *ea*.

Imediat, Lara se răstește, răspunzând.

— Spune-i fantomei să se dea la o parte.

— Ah, am ajuns, zice mama, mișcând ușor capul spre un hotel aflat în fața noastră. Îmi vâr la loc telefonul în buzunar și privesc în sus.

Intrarea e decorată – ferestre înclinate, un covor curbat și o marchiză pe care scrie: HOTEL VALEUR. Un bărbat în costum ține ușa deschisă și intrăm.

Unele locuri sunt mai mult decât evident bântuite... nu și acesta.

Ne deplasăm pe un hol mare, lustruit, făcut din marmură și aur. Există coloane și buchete de flori, de asemenea un cărucior pentru băuturi plin cu cești de porțelan. Seamănă cu raionul unui magazin elegant, iar noi stăm acolo: doi părinți, o fată, o pisică și o fantomă. Este evident că arătăm cumva nela-locul nostru.

— *Bienvenue*, zice femeia de la recepție, ochii ei trecând rapid de la bagajele noastre la pisica neagră din cutie.

— Bună ziua, spune mama veselă. Îndată, funcționara vorbește în engleză.

— Bine ați venit la Hotel Valeur. Ați mai stat aici înainte?

— Nu, zice tata. E prima noastră vizită la Paris.

— Oh, femeia ridică o sprânceană neagră. Ce vă aduce în orașul nostru?

— Am venit cu treburi, spune tata, mama răspunzând în același timp. Filmăm o emisiune de televiziune.

Atitudinea funcționării se schimbă, buzele strângându-i-se disprețuitor.

— A, da, zice ea, sunteți... *descoperitorii de fantome*. Felul în care o spune mă face să mă înroșesc și să mi se strângă stomacul. Lângă mine, Jacob își încleștează pumnii.

— Văd că avem un sceptic printre noi.

Cu o lună în urmă, el nu putea nici măcar să aburească o fereastră. Acum caută cu privirea un obiect pe care să îl poată sparge. Atenția îi este atrasă de căruciorul pentru băuturi. Îi arunc o privire de avertizare, mimând din buze *nu*.

Cuvintele Larei îmi răsună în minte.

Fantomele nu aparțin spațiului intermediar, în mod cert nu au ce căuta în lumea de aici. Cu cât rămâne mai mult, cu atât devine mai puternic.

— Suntem investigatori ai paranormalului, o corectează mama.

Recepționera își încrețește nasul.

— Mă îndoiesc că veți găsi așa ceva aici, spune ea, tastând rapid cu degetele ei cu manichiură perfectă. Parisul este un oraș al artelor, culturii și istoriei.

— Ei bine, începe tata, eu sunt istoric și...

Dar mama îi pune o mână pe umăr, ca și cum i-ar spune: *Nu merită să te cerți.*

Femeia de la recepție ne dă cheile. În acel moment, Jacob reușește să dea un brânci căruciorului pentru băuturi și o ceașcă de porțelan alunecă spre margine. Mă întind, stabilizând ceașca înainte să cadă.

— Fantomă rea, șoptesc.

— Nu e amuzant, răspunde Jacob în timp ce îi urmărește pe părinții mei la etaj.

În Scoția, oamenii vorbeau despre fantome în felul în care povestești despre mătușa ta ciudată sau copilul straniu din vecini. Ceva neobișnuit, dar pe care îl *simți* în jurul tău mereu. Edinburgh era bântuit până în străfunduri, de la castele la pivnițe. Chiar și Lane's End, pensiunea drăguță unde am stat, avea o fantomă locală.

Dar aici, la Hotel Valeur, nu există unghere întunecate, nici zgomote rău prevestitoare.

Ușa camerei noastre nici măcar nu scârțâie când se deschide.

Stăm într-un apartament cu un dormitor de fiecare parte și o sufragerie elegantă la mijloc. Totul este proaspăt, curat și nou.

Jacob se uită la mine uimit.

— E ca și cum îți *dorești* ca locul să fie bântuit.

— Nu, îi răspund eu. E doar ciudat că... nu e.

Tata m-a auzit probabil deoarece spune:

— Ce crede *Jacob* despre noile noastre camere?

Îmi rotesc ochii.

E de folos să ai o fantomă drept prietenul cel mai bun. Pot să-l strecor la cinema, nu trebuie să-mi împart gustările și nu mă simt niciodată singură. Bineînțeles, când prietenul cel mai bun nu depinde de legile *corporalității*, trebuie să stabilești anumite reguli de bază. Nu sperii cu intenție. Nu treci prin ușile închise ale dormitorului sau băii. Nu dispari în mijlocul unei dispute.

Însă există și riscuri. E întotdeauna neplăcut când ești prins „vorbind cu tine însuși“. Este și mai neplăcut când tata

crede că Jacob e prietenul meu imaginar, o justificare pentru trecerea la pubertate.

— Jacob e îngrijorat că e singura fantomă de aici.

Acesta se încruntă:

— Nu mai inventa răspunsuri!

Îi dau drumul lui Grim, iar el imediat se urcă în vârful canapelei și își manifestă nemulțumirea. Sunt sigură că ne blestemă fiindcă l-am ținut închis, dar poate că îi e doar foame.

Mama pune niște chifle pe o farfurie, tata se apucă de des-pachetat, iar eu îmi las lucrurile în dormitorul mai mic. Când mă întorc, mama deschide larg una dintre ferestre și se apleacă peste grilajul din fier forjat, trăgând cu nesaț aer în piept.

— Ce seară frumoasă, spune ea, împingându-mă în față. Soarele a apus, iar cerul este un amestec de purpuriu, roz și portocaliu. Parisul se întinde în toate direcțiile. Dedesubt, Rue de Rivoli este aglomerată și, de la această înălțime, pot să văd dincolo de copaci un parc uriaș.

— Acela, zice mama, este Tuileries. Este *un jardin* – o grădină, adică.

Dincolo de grădină este un râu mare despre care mama îmi spune că se numește Sena și, mai încolo, se află un zid de clădiri de piatră deschisă la culoare, toate mărețe, toate frumoase. Cu cât privesc mai mult Parisul, cu atât mai uimită mă simt.

— Mamă, de ce suntem aici? Orașul nu pare a fi bântuit.

Mama se luminează la față.

— Nu te lua după aparențe, Cass. Parisul e *plin ochi* cu povești despre fantome. Și mișcă ușor din cap în direcția grădinii. Să luăm Tuileries, de exemplu, și legenda lui Jean Jupuitorul.

— Nu întreba, zice Jacob, exact când eu cad în capcană.

— Cine a fost?

— Ei bine, spune mama în felul ei degajat, cu aproximativ cinci sute de ani în urmă, trăia o regină pe nume Catherine și avea un acolit pe nume Jean Jupuitorul.

— Povestea asta, zice Jacob, se va termina desigur cu bine.

— Jean îi lichida pe dușmanii Catherinei. Problema era însă că, pe măsură ce trecea timpul, el afla tot mai multe dintre secretele reginei. Astfel că, încercând să își ascundă faptele, ea a hotărât, în cele din urmă, să-l omoare. A fost ucis exact aici în Tuileries. Numai că atunci când s-au dus a doua zi să-i ia trupul, acesta dispăruse. Mama a plesnit din degete, ca și cum ar fi făcut o vrajă. Cadavrul său nu a fost găsit niciodată și de atunci, de-a lungul istoriei, Jean le-a apărut regilor și reginelor Franței, ca un semn de rău augur. Spunând acestea, se întoarse în cameră.

Tata stă pe canapea, iar pe măsuța de cafea este deschisă agenda cu programul emisiunii. Dând dovadă de un comportament *aproape* felin, Grim se încumetă într-acolo și își freacă mustățile de marginea agendei.

Pe eticheta lipită pe agendă scrie: INSPIRITIȘTII.

Inspirițiștii era titlul cărții părinților mei de când avea încă o formă livrescă și nu era o emisiune TV. Ironia e că atunci când s-au hotărât să *scrie* despre toate fenomenele paranormale, *eu* nu avusesem încă experiența mea personală. Nu intrasem cu bicicleta în pod, nu căzusem în râul înghețat, nu mă înecasem (*aproape*), nu-l întâlnisem pe Jacob, nu devenisem capabilă să trec prin Văl și nu aflasem că sunt un vânător de fantome.

Jacob își drege glasul, evident supărat din cauza termenului.

Îi arunc o privire.

— *Salvator... de fantome?*

Ridică o sprânceană.

— Foarte pompos.

— *Recuperator?*

Se încruntă.

— Nu sunt un rebut.

— *Specialist?*

Cugetă.

— Hm, mai bine. Dar îi lipsește stilul.

Oricum, meditez eu, părinții mei nu au avut habar. Încă nu știu, dar acum cu emisiunea lor înseamnă că eu trebuie să văd locuri noi și să mă întâlnesc cu oameni noi – atât vii, cât și morți.

Mama deschide agenda la pagina doi unde scrie:

INSPIRITIȘTII

EPISODUL DOI

AMPLASAMENT: Paris, Franța

Dedesubt, sub titlul episodului:

TUNELUL OASELOR

— Ei bine, spune Jacob ironic, *asta* sună promițător.

— Ia să vedem ce avem, zice mama, deschizând o hartă a orașului. Zăresc numere care formează o spirală, pornind din centrul hărții în ordine crescătoare de la unu la douăzeci.

— Ce sunt astea? întreb eu.

— *Arrondissement*, spune tata. Îmi explică faptul că *arrondissement* este un cuvânt livresc pentru *cartier*.

Stau pe canapea lângă mama în timp ce ea verifică programarea filmărilor.

CATACOMBELE
JARDIN DU LUXEMBOURG
TURNUL EIFFEL
PONT MARIE
CATEDRALA NOTRE-DAME

Lista continuă. Mă stăpânesc să nu apuc dosarul și să studiez fiecare loc, așa cum deja au făcut-o părinții mei. În schimb, vreau să-i aud *povestind*, să mă aflu la fața locului și să învăț poveștile, așa cum vor face spectatorii emisiunii.

— O, da, spune Jacob sarcastic, cui îi place să fie pregătit atunci când te poți arunca în necunoscut?

Lasă-mă să ghicesc, gândesc eu, erai felul de copil care răsfoia cartea și citea mai întâi sfârșitul.

— Nu, mormăie Jacob, după care adaugă, adică, numai dacă era înfricoșătoare... sau tristă... sau îmi făceam griji despre... nu contează!

Mă abțin să nu zâmbesc.

— Cassidy, zice mama, tata și cu mine am discutat...

Oh, nu. Ultima oară când mama și-a dres glasul ca pentru o „ședință de familie“, am descoperit că planurile mele pentru vară erau înlocuite de o emisiune TV.

— Dorim să te implici mai mult, spune tata.

— Să mă implic? întreb eu. Cum? Discutasem deja multe lucruri înainte să pornim în călătorie despre cât de bine e să nu apar la TV. M-am simțit întotdeauna bine în culise, făcând...

— Fotografii, zice mama. Pentru emisiune...

— Consideră că tragi cu ochiul la cum se face totul, spune tata. O vizionare în plus. Canalului TV i-ar face plăcere să aibă materiale suplimentare și ne-am gândit că ar fi frumos din partea ta să ajuți și tu.

— Și să nu mai intri în buclucuri, adaugă Jacob, care e acum cocoțat pe spătarul canapelei.

Poate că are dreptate. Poate e numai un plan ca să nu mai hoinăresc, să nu mi se mai fure firul vieții de către fantome puternice și să nu mai fiu acuzată că mă port urât în cimitire.

Sunt totuși încântată.

— Mi-ar face mare plăcere, spun eu, strângând aparatul foto la piept.

— Grozav, zice tata, ridicându-se ca să se îndrepte de spate. Filmările încep abia mâine. Ce-ar fi să luăm puțin aer curat? Poate o plimbare prin Tuileries?

— Perfect, spune mama veselă. Poate că îl zărim și pe bătrânul Jean.